

Arrest

nr. 153 695 van 30 september 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige dochter X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ecuadoraanse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van Isabella CISNEROS GUERRERO, op 2 juli 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 mei 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 juli 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. SOUDANT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 1 december 2014, zowel voor zichzelf als voor haar dochter, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als bloedverwant in neerdalende lijn van een Belgisch onderdaan.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 28 mei 2015 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging.

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoekster op 7 juni 2015 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 01.12.2014 werd ingediend door:

Naam: [C.G.]

Voornaam: [G.A.]

Nationaliteit: Ecuador

[...]

en minderjarige dochter: [C.G.I.]

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;...'

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Als bewijzen ten laste legt betrokkene volgende documenten voor:

- attest van het OCMW Huldenberg dd 21.11.2014 waaruit blijkt dat betrokkene in het verleden tot op datum van het attest geen financiële steun heeft ontvangen van het OCMW*
- huurovereenkomst op naam van de referentiepersoon*
- facturen van Electrabel voor de perioden november 2013 - februari 2014 en april - oktober 2014 en facturen De Watergroep voor de periode juli 2013 - juni 2014 op naam van de referentiepersoon met vermelding van zowel een eerder als het huidige adres; factuur van A.Vanopdenbosch-Detiège voor gasolie dd 05.11.2013 op naam van een derde met vermelding van een eerder adres van de referentiepersoon*
- attest van inontvangstname art. 9bis 27.12.2010 en 19.07.2011 op naam van betrokkene*
- facturen Landelijke Kinderopvang op naam van betrokkene*
- schoolattesten op naam van de dochter van betrokkene*
- Ompas 25+ op naam van betrokkene*
- documenten ivm taalcursussen, opleiding op afstand*
- schrijven referentiepersoon dd. 31.10.2014*

De referentiepersoon haalt in haar schrijven dd. 31.10.2014 aan dat ze instaat voor de betaling van de kosten van huur, nutsvoorzieningen, schoolkosten en het algemene onderhoud van betrokkene en haar dochter. Betrokkene zou reeds sedert 2010 in België verblijven, en op het adres van de referentiepersoon woonachtig zijn.

Echter, uit het feit dat betrokkene en de referentiepersoon op hetzelfde adres verblijven volgt automatisch niet dat betrokkene effectief financieel ten laste is van de referentiepersoon. De referentiepersoon heeft deze kosten sowieso, deze kunnen dan ook niet beschouwd worden als steun aan betrokkene. Ze toont tevens niet met objectieve stukken (rekeninguittreksels, ...) aan de aangehaalde kosten van huur, nutsvoorzieningen, schoolkosten en het algemene onderhoud van betrokkene effectief betaald te hebben.

Gezien uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blij[k]t dat betrokkene zelf onvermogen is, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine, noch op heden, financieel ten laste te was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene effectief ten laste is van de referentiepersoon.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en haar minderjarige dochter die haar vergezelt[t]. Het is immers in het belang van het kind de situatie van de moeder te volgen. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

De beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging, die verzoekster op onbekende datum werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Afgegeven met toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie wordt aan mevrouw:

Naam: [C.G.G.A.]

[...]

Het bevel gegeven om de genaamde / de persoon die verklaart te heten:

Naam: [G.G.I.]

[...]

Binnen 30 dagen terug te brengen naar de plaats van waar hij (zij) gekomen is.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Zie bijlage 20 van de moeder (beslissing DVZ 21/05/15) tot weigering van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie met bevel om het grondgebied te verlaten."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 40bis, § 2, eerste lid, 3°, 40ter, 62, 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het motiverings-beginsel, van het fair play beginsel, van het vertrouwensbeginsel, van de artikelen 7 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten) en van de artikelen 6, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de

Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Zij betoogt tevens dat een kennelijke appreciatiefout werd gemaakt.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Eerst onderdeel:

1.1.

De bestreden wordt gemotiveerd als volgt:

(...) “De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: “de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen, ...”

Artikel 40bis, §2 eerste lid, 3° van de wet van 15/12/1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)’

1.2.

In de bestreden beslissing wordt de wettelijke basis waarop de beslissing zich baseert niet vermeld. Immers, de bestreden beslissing verwijst geenszins naar een wet. Zij beperkt zich ertoe artikelen op te sommen zonder de wet te vermelden.

1.3.

Artikel 62 van de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen dienen omkleed te worden.

1.4.

Artikelen 2 en 3 van de van de Wet van 29/07/1991 betreffende de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen voorzien dat de beslissing van het bestuur uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en feitelijke overweging dient te vermelden en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Zo moet de burger kunnen weten om welke redenen de beslissing werd genomen en of de beslissing in rechte en in feite evenredig is.

1.5.

Er is ook sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht:

- ☐ *wanneer de beslissing werd genomen op basis van foutieve en onvolledige gegevens, of*
- ☐ *wanneer de overheid niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of*
- ☐ *wanneer zij ze niet correct heeft beoordeeld, of*
- ☐ *onredelijk tot haar besluit is gekomen,*

1.6.

Het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur veronderstelt eveneens dat de administratieve overheid bij het nemen van een beslissing zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan.

Krachtens de zorgvuldigheidsplicht moet de overheid een besluit zorgvuldig voorbereiden en nemen met het oog op een correcte behandeling van de burger.

De motivering moet betrekking hebben op de ingeroepen feiten waarbij melding moet worden gemaakt van de toepasselijke juridische regels.

1.7.

Zonder wettelijke basis is de motivering van de beslissing geenszins afdoende. Het is immers onmogelijk te begrijpen hoe eerste verwerende partij op juridisch vlak tot haar besluit is gekomen. Het is ook niet mogelijk te weten of de motivering in rechte en in feite evenredig is.

1.8.

Zonder verwijzing naar de toegepaste wet kan er ook geen sprake zijn van de vermelding van een juridische en feitelijke overweging in de bestreden beslissing.

Door geen wettelijke basis te vermelden is het ook onmogelijk na te gaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en of deze getoetst werden aan de correcte wetsbepalingen.

1.9.

Het staat ook buiten kijf dat de bestreden beslissing op basis van foutieve en onvolledige gegevens werd genomen.

Immers, de wetsbepalingen zijn niet vermeld of zijn minstens kennelijk onvolledig zijn.

1.10.

Door na te laten de toegepaste wetsbepalingen te vermelden heeft verwerende partij niet gehandeld overeenkomstig het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald [het] zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel.

1.11.

Uit de voorafgaande uiteenzetting wordt voldoende aangetoond dat de bestreden beslissing artikel 62 [...] van de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen en de materiële motiveringsplicht schendt.

1.12.

Uit de voorafgaande uiteenzetting blijkt ook dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel heeft geschonden.

Tweede onderdeel

2.1.

De wet bepaalt niet welke criteria gehanteerd dienen te worden om te stellen dat een vreemdeling ten laste is.

Dit wordt geoordeeld aan de hand van de criteria zoals ontwikkeld in de rechtspraak.

Het "ten laste zijn" is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden.

Zie:

HvJ, 16 januari 2014, Reyes, C-423/12;

HvJ, 9 januari 2007, Jia, C-1/05

2.2.

Verzoekster vormt een gezinscel samen met haar Belgische moeder en haar minderjarig kind.

Het bestaan van affectieve en financiële banden kan in casu niet ernstig worden betwist.

In haar praktijk beschouwt DVZ de vreemdeling als ten laste van de Belg wanneer:

- de Vreemdeling en de Belg ingeschreven staan op hetzelfde adres, of*
- de Belg de huisvesting van de vreemdeling financiert*

Zie:

Kruispunt Vreemdelingenrecht

<http://www.kruispuntmi.be/thema/vreemdelingenrecht-internationaal-privaatrecht/verblijfsrecht-uitwijzing-reizen/gezinshereniging/wanneer-ben-je-ten-laste>

2.3.

Verzoekster heeft aangetoond dat zij gehuisvest wordt door haar Belgische moeder. Dit geldt ook voor haar andere lasten (o.a. allerlei voorzieningen).

Zie: bijlage bij de aanvraag van een verblijfskaart op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 en de reeds medegedeelde stukken in het kader van de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond artikel 9bis van de voormelde wet)

Omwille van haar administratieve toestand kon verzoekster geen arbeidsactiviteiten verrichten.

Zij is dus de facto afhankelijk van haar Belgische ouder die haar huisvest en voor haar levensonderhoud instaat.

2.4.

Door te stellen dat verzoekster niet aantoont dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine, noch op heden, financieel ten laste was van de referentiepersoon negeert verwerende partij in feite en in rechte de elementen en documenten die tot haar kennis werden gebracht.

Bovendien voorziet de wet (o.a. art. 40bis§2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980) niet dat de bloedverwante in neergaande lijn van meer dan 21 jaar reeds ten laste diende te zijn in het land van herkomst.

2.5.

Zodoende maakt verwerende partij in de bestreden beslissing een kennelijke appreciatiefout.

Door niet te vermelden waarom zij in casu afwijkt van de vaste rechtspraak en van haar praktijk ondanks elementen van het dossier schendt verwerende partij het vertrouwensbeginsel.

Door geen rekening te houden met de feitelijke en juridische elementen waaruit blijkt dat verzoekster effectief ten laste is van haar Belgische moeder schendt verwerende partij het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel, het fair-play beginsel en het vertrouwensbeginsel.

Door te stellen dat de huisvesting van verzoekster door haar Belgische ouder niet aantoont dat zij effectief ten laste is niettegenstaande de feitelijke en juridische elementen in het dossier voegt verwerende partij nieuwe voorwaarden aan de wet. Zodoende handelt verwerende partij ook in strijd met de vaststaande rechtspraak betreffen het begrip "ten laste zijn". Bijgevolg schendt de bestreden beslissing artikel 40BIS §2, eerste lid, 3° jun[c]to artikel 40ter van de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Derde onderdeel:

3.1.

Artikel 41 van het Handvest voor de grondrechten van de Europese Unie (2010/C 83/02) bepaalt wat volgt:

(...)

"1.

Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie wordt behandeld.

2. Dit recht behelst met name

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;"

(...)

Sinds de inwerkingtreding op 01/12/2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, dient de verplichting om verzoekster te horen vooraleer de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing neemt met nadelige gevolgen voor haar te worden toegepast in het raam van artikel 41, lid 2, a) zoals toegelicht door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg.

Krachtens de toelichting bij art.41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen door particulieren.

Zie:

DENIJS L., Overzicht van het Vreemdelingenrecht, p. 223 voetnoot 699

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Het bestuur dient zich zo nodig te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Een zorgvuldig besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concreet geval tot zijn besluit komt. Een beleidsnorm mag niet automatisch zonder enig nader onderzoek in een individueel geval worden toegepast.

Het bestuur dient de vereiste zorgvuldigheid aan de dag leggen bij het uitoefenen van zijn informatieplicht.

Zie:

*RvS, arrest nr. 167.411 van /02/2007,
RvS, arrest nr. 154954 van 14/02/2006,
RvS, arrest nr. 26358 van 15/04/1986,
RvS, arrest nr. 81872 van 16/07/1999,
RvS, arrest nr. 99049 van 24/09/2000,
RvS, arrest nr. 26044 van 09/01/1986,
RvS, arrest nr. 28378 van 02/07/1987,
RvS, arrest nr. 89982 van 02/10/2000,*

Het Fair-play-beginsel vereist dat de overheid moet zich onpartijdig opstellen bij het nemen van een besluit en moet de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht nemen.

3.2.

Verzoekster heeft het bewijs geleverd dat zij sedert haar aankomst in België wordt gehuisvest door haar Belgische moeder.

Zij heeft ook aangetoond dat zij voor haar levensonderhoud afhankelijk was van haar Belgische moeder (o.a. energievoorzieningen die op naam waren van haar Belgische moeder).

Omwille van haar administratieve situatie kan verzoekster geen arbeidsactiviteiten verrichten.

Zij is dus de facto materieel afhankelijk van haar Belgische moeder bij wie zij sedert haar aankomst in België wordt gehuisvest en materieel wordt onderhouden. Dit blijkt ook uit de neergelegde stukken.

Indien verwerende partij echter bijkomende informatie nodig had betreffende het ten laste zijn om de aanvraag tot verblijfskaart in te willigen, quod non, diende zij verzoekster te horen voordat ze beslissing tot weigering neemt. Dit vloeit voort uit artikel 41 van het Handvest voor de grondrechten van de Europese Unie en het zorgvuldigheds- en fair-play beginsel.

Per analogie kan verwezen worden naar het arrest nr. 107.617 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gewezen op 30/07/2013. Het ging over de beëindiging van het verblijf van een vreemdelingen. In de bovenvermelde beslissing heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gesteld wat volgt:

(...) "De Raad merkt immers op dat op basis van de stand van het dossier niet blijkt dat verweerder verzoeker voorafgaan aan het nemen van de beslissing in kennis heeft gesteld van het gevoerde onderzoek of hij nog voldoet aan de voorwaarden voor een verblijf van meer dan 3 maanden en eventueel in het licht hiervan nuttige gegevens over te maken. Een dergelijke handelwijze kan nochtans worden verwacht van een zorgvuldige overheid wanneer deze voornemens is om het verblijfsrecht van meer dan 3 maanden te beëindigen." (...)

Zie:

RVV, arrest nr. 107.617 van 30/07/2013

In het geval van de controles betreffende de ontstentenis van reëel bestaan van een gemeenschappelijk leven bij negatief woonstverslag heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook reeds geoordeeld dat het de vreemdeling niet toekwam aan te tonen dat er geen ontstentenis van gemeenschappelijk leven was. Volgens de rechtspraak rustte ook bij het nagaan van de effectieve samenwoning een zorgvuldigheidsplicht op de overheid die proactief moest nagaan of er al dan niet een gemeenschapsleven was.

Zie :

*RVV, arrest nr. 1397 van 28/08/2007;
RVV, arrest nr. 2684 van 16/10/2007;*

RVV, arrest nr. 14878 van 30/08/2007, n° 1487;
R.v. St. arrest van 24/04/1995;

Dezelfde redenering kan ook toegepast worden op onderhavig geval. De overheid moest omwille van haar zorgvuldigheidsplicht ook in de toenmalige stand van de wetgeving proactief nagaan of verzoekster effectief ten laste is voor zover zij dit, ondanks de reeds geleverde bewijzen, nog nodig zou achten. Quod non!

3.3.

Bijgevolg schendt de bestreden beslissing artikel 41 van het Handvest voor de grondrechten van de Europese Unie (2010/C 83/02) meer bepaald artikel 41 lid 2 a) van het Handvest voor de grondrechten van de Europese Unie en het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het fair play beginsel.

Vierde onderdeel:

4.1.

Artikel 42 van de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de administratieve overheid een termijn van 6 maanden heeft om een beslissing te nemen.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42 van de bovenvermelde Vreemdelingenwet dient de burgemeester of zijn gemachtigde een verklaring van inschrijving overeenkomstig het model van bijlage 8 af.

4.2.

Per brief dd. 31/10/2014 werd een aanvraag van een verblijfskaart op grond van artikel 40ter van de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De bestreden beslissing dd. 28/05/2015 vermeldt niettemin dat de aanvraag werd ingediend op 01/12/2015.

Zowel de rechtsspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als de rechtsleer meent dat de aanvraag van een verblijfskaart op grond van artikel 40ter juncto 40bis van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 niet per se gematerialiseerd dient te worden door een bijlage 19ter. De aanvraag kan overigens ook per aangetekend schrijven gebeuren. De wet voorziet immers geen bepaalde vormvereiste om de aanvraag tot verblijfskaart in te dienen.

“De Raad merkt evenwel op dat deze loutere vermeldingen in een bijlage gevoegd bij een koninklijk besluit geen wettelijke bepaling betreffen, noch een algemeen rechtsbeginsel, dat de aanvraag enkel in persoon kan gebeuren en niet door middel van een bijzonder volmacht.”

Zie:

RVV, 12/07/2013, nr. 106 673

Zie ook:

RVV, 16/05/2011, T.Vreemd. 2011, 284;

RvS, 13/07/2007, nr. 173.514, Rev.dr.étr. 2007, 323;

RVV, 22/04/2008, nr. 10.309;

RVV, 12/07/2013, nr. 106.673;

Immers, de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorziet geen bijzondere vorm voor de aanvraag tot verblijfskaart. De bepalingen omtrent de aanvraag tot verblijfskaart onder de vorm van een bijlage 19ter wordt uiteraard niet in de wet voorzien, noch in de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, noch in andere wetten of hogere rechtsnormen.

De vertrekdatum voor de berekening van de termijn van 6 maanden waarin verwerende partij zich over de aanvraag tot verblijfskaart op grond van artikel 40ter van de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dient uit te spreken, begint te lopen vanaf de aanvraag zelf.

Op 19/06/2015 en 30/06/2015 heeft de raadsman van verzoekster aan verwerende partij gevraagd een kopij te bekomen van het administratief dossier. Verwerende partij heeft hier geen passend gevolg aan gegeven en dit in strijd met artikel 4 van de Wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur.

In de huidige stand van zaken is het dus onmogelijk voor de raadsman van verzoekster de effectieve datum van de aanvraag na te gaan aan de hand van het administratief dossier.

De bestreden beslissing werd genomen op 28/05/2015.

Indien de aanvraag effectief voor 28/11/2014 werd ingediend, wat niet uitgesloten kan worden in het licht van de datum van de brief dd. 31/10/2014 en zonder inzage van het administratief dossier, kon verwerende partij krachtens artikel 42 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 geen beslissing tot weigering van verblijf meer nemen lastens verzoekster en haar minderjarige dochter.

Zie:

RVV, 15 juni 2010, T. Vreemd. 2010, 361;

RVV, 08 juli 2010, T. Vreemd. 2010, 360;

RVV, 30 november 2010, T. Vreemd. 2011;

RVV, 24 februari 2011, T. Vreemd. 2011, 143;

Voor zover als nodig roept verzoekster, bij gebrek aan inzage van het administratief dossier, de schending van artikel 42 (o.a. artikel 42 §1er) van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

Vijfde onderdeel:

5.1.

In onderhavig geval werd ook een verblijfskaart gevraagd voor [I.C.G.] in het kader van een gezinshereniging van een minderjarig kind met haar Belgische grootmoeder.

Daar zij jonger dan 21 jaar is, dient zij niet aan te tonen dat zij ten laste is van haar Belgische grootmoeder.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat haar aanvraag tot gezinshereniging met haar Belgische grootmoeder niet werd onderzocht in het licht van de wetgeving betreffende minderjarige bloedverwanten in neergaande lijn. In de bestreden beslissing stelt verwerende partij dat het “ten laste zijn” niet aangetoond wordt terwijl dit criteria niet passend is voor een minderjarige bloedverwanten in de neergaande lijn.

Er wordt met geen woord gerept over de vervulling van de voorwaarden wat het minderjarig kleinkind betreft.

Bovendien is het “ten laste zijn” geen voorwaarde voor minderjarige kleinkinderen.

De conclusie van verwerende partij in de bestreden beslissing “Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken.” is zonder relevantie wat het minderjarig kind [I.] betreft.

Het dossier werd dus niet zorgvuldig onderzocht wat de aanvraag van het minderjarig kind betreft.

De wetgeving terzake werd niet correct toegepast.

De motivering van de bestreden beslissing is evenmin afdoende wat het minderjarig kind betreft.

5.2.

Bijgevolg schendt de bestreden beslissing artikel 40bis §2, eerste lid, 3° jun[c]to artikel 40ter van de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 62 van de van de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen, het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel, het fair-play beginsel en het vertrouwensbeginsel.

Zesde onderdeel:

6.1.

Artikel 8 van het EVRM stelt een plicht in voor de overheid om zich van inmengingen in het gezinsleven te onthouden. Het grondrecht verschaft een basis voor mensen die tot eenzelfde gezin behoren om hun belangen in rechte te doen gelden.

(VANDE LANOTTE, J. EN HAECK, Y., Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004, 738)

Uit het recht op eerbiediging van het gezinsleven vloeit niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmengingen in het gezinsleven te onthouden, maar ook een positieve plicht om die maatregelen te nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven.

Enerzijds dient de overheid zich te onthouden van alle onnodige inmengingen in het familielevens, anderzijds dient zij ook actief op te treden met het oog op het mogelijk maken van dat familielevens. (Hof Mensenrechten, Paula en Alexandra Marckx v. Belgium, arrest van 13 juni 1979, Publ. Hof, Serie A, Vol. 31, § 31).

Meer systematisch hanteert het Hof voor de Rechten van de Mensen twee criteria om tot het bestaan van een familielevens te besluiten: 'bestaat er een band van bloed- of aanverwantschap?' en 'is deze familiale band voldoende hecht'?

(Commissie, nr.10.730/84, rapport van 7 oktober 1986)

Verzoekster, haar minderjarig kind en hun Belgische (groot-)ouder vormen een bestaand gezin dat beschermd dient te worden.

De bestreden beslissing zal op onaanvaardbare wijze een bestaand gezinsleven in het gedrang brengen. Bij terugkeer naar hun land van herkomst zullen verzoekster en haar minderjarig kind op een bruuske wijze gescheiden zijn van hun in België verblijvende (groot-)moeder.

In deze gegeven omstandigheden kan het recht op gezinsleven van verzoekster, haar minderjarige dochter en hun in België verblijvende (groot-)moeder slechts in België worden uitgeoefend.

Bovendien is het in het belang van het kind om in België te blijven. Zij is in België geboren. Zij gaat naar school in België. Haar Belgische grootmoeder zorgt hier voor haar huisvesting en haar levensonderhoud. Het kind heeft ook al haar socio-affectieve banden in België.

De bestreden beslissing doet een ernstig afbreuk aan het fundamentele recht op gezinsleven van verzoekster en haar minderjarig kind zonder dat verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Nochtans kan een beperking van het grondrecht vervat in art. 8 EVRM enkel gebeuren in de gevallen voorzien door artikel 8§2 van het EVRM :

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Vertalen we de algemene voorwaarden uit paragraaf 2, naar het concrete grondrecht van artikel 8§1, dan kan onder meer afgeleid worden dat de regels die relaties beperken, duidelijk moeten zijn (legaliteit), tot bescherming van legitieme belangen moeten strekken en dus niet gebaseerd mogen zijn op willekeur (legitimiteit) en noodzakelijk moeten zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid).

(VANDE LANOTTE, J. EN HAECK, Y., *Handboek EVRM*, Antwerpen, Intersentia, 2004, 738)

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde in zijn arrest REES van 17/10/1986, dat, om de verplichtingen van een Staat te bepalen, er een evenwicht moet worden bewaard tussen, enerzijds het algemeen belang en anderzijds de belangen van het individu, en dat de criteria van artikel 8§2 EVRM in dat opzicht een nuttige richtlijn vormen.

Een inbreuk op artikel 8 EVRM is dan ook enkel toegelaten indien ze noodzakelijk is voor het verwezenlijken van één van de doeleinden voorzien door het Verdrag, en indien ze bovendien noodzakelijk is in een democratische samenleving.

(« La mise en oeuvre de la Convention européenne des droits de l'Homme », Ed. du jeune Barreau de Bruxelles. 1994, p.92.)

Deze vereiste van proportionaliteit legt de overheid de verplichting op om een afweging te maken tussen het beoogde doel, noodzakelijk voor het algemene belang, en de ernst van de inbreuk op de bescherming van het particulier belang.

Zie :

R.v S. 9/04/02, nr 105.428;

R.v S. 16/05/1997, nr. 66.292;

R.v S. 26/09/1997 nr. 68.643;

R.v S. 1/02/1999 nr. 78.711;

Krachtens artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie heeft eenieder:

“recht op eerbied van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”

Het recht op gezinshereniging wordt thans niet enkel geregeld door de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 doch ook door de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29/04/2004, o.a. artikel 7. 1 d) van de bovenvermelde richtlijn.

Bijgevolg is artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie ook toepasselijk in onderhavig geval.

6.2.

In casu heeft verwerende partij geen rekening gehouden met het proportionaliteitsbeginsel. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij de verhouding tussen de uiterst nadelige gevolgen van de bestreden beslissing voor verzoekende partij en het voor de Belgische Staat hieruit geput voordeel niet heeft overwogen. Er wordt hierover met geen woord gerept in de aangevochten beslissing.

Eerste verwerende partij heeft ook geen rekening gehouden met de duurzame socio-affectieve banden tussen verzoekster en België (schoolgaand minderjarig kind, lang verblijf in België, financiële afhankelijkheid met de Belgische (groot-)ouder.

Verwerende partij heeft een beslissing genomen die rechtstreeks indruist op het gezin- en privéleven van verzoekster. Bovendien gaat de beslissing gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten en een bevel tot terugbrenging.

Bijgevolg schendt de bestreden beslissing artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna E.V.R.M.) en artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Zevende onderdeel:

7.1

Krachtens art. 74/13 houdt de minister of zijn gemachtigde, bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Wat artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie verwijst verzoekster naar haar uiteenzetting supra in punt 6.1.

7.2.

In onderhavig geval werd er geen rekening gehouden met het gezins- en familieleven van verzoekster. Verwerende partij beperkt zich wat het bevel om het grondgebied te verlaten te verwijzen naar artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980.

Nochtans werd het gezins- en familieleven samen met de socio-affectieve banden in België ingeroepen in het schrijven dd. 31/10/2014:

- ☐ *Het bestaan van een gezinscel gevormd door Mevrouw [E.P.G.G.], verzoekster, het kind [I.C.G.] en [J.C.G.],*
- ☐ *Het feit dat de twee meerderjarige kinderen en het minderjarig kleinkind afhankelijk zijn van Mevrouw [E.P.G.G.] voor hun levensonderhoud en hun huisvesting,*
- ☐ *Het lang verblijf van de kinderen (sedert 2010) op het Belgisch grondgebied en op het adres van Mevrouw [E.P.G.G.],*
- ☐ *De studies van de meerderjarige kinderen,*
- ☐ *Een schoolgaand minderjarig kind,*

Het staat buiten kijf dat verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsmaatregel o.a. het bevel om het grondgebied te verlaten en het bevel tot terugbrenging geen rekening heeft gehouden met het gezins- en familieleven van verzoekster en van het minderjarig kind.

Betreffende het belang van het minderjarig kind zoals voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 beperkt verwerende partij tot de volgende stelling : “het is immers in het belang van het kind de situatie van de moeder te volgen” Hieruit blijkt ook dat zij geen rekening gehouden met de andere ingeroepen elementen die echter determinerend zijn in het belang van het kind: o.a. materiële afhankelijkheid met de grootmoeder, de socio-affectieve banden in België (geboorte en school in België),

Bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten en/of een bevel tot terugbrenging blijft de overheid gehouden door de naleving van grondrechten zoals artikel 8 van het EVRM.

Artikel 7§1, 2° van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 weegt niet op tegen artikel 8 van het EVRM. Verwerende partij had dus in onderhavig geval een belangenafweging moeten ondernemen, wat zij niet gedaan heeft. Zo blijkt het uit de motivering van de bestreden beslissing.

7.3.

Bijgevolg schenden het bevel om het grondgebied te verlaten en het bevel tot terugbrenging artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en fundamentele vrijheden en artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Unie, artikel 62 van de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.

Achtste onderdeel:

Ondanks zijn schrijven dd. 19/06/2015 en dd. 30/06/2015 heeft de raadsman van verzoekster geen inzage en/of kopij mogen ontvangen van het administratief dossier.

Verzoekster heeft dus huidig beroep moeten opstellen zonder kennis te hebben kunnen nemen van haar administratief dossier, wat haar verdediging ongetwijfeld, in het gedrang brengt.

Zodoende schendt verwerende partij artikel 4 van de Wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, artikel 41.2.b) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het fair-play beginsel, artikelen 6 en 13 van het EVRM.”

2.2.1. Allereerst merkt de Raad op dat aangezien verzoekster liet gelden dat zij en haar dochter, op basis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, een recht op verblijf van meer dan drie maanden hadden en zij op deze grond een aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie voor zichzelf en haar dochter indiende, zij vervolgens niet kan voorhouden dat zij niet weet naar welke wetgeving verweerder refereert indien hij aangeeft dat zij en haar dochter niet voldoen aan de vereisten die worden gesteld in de wetsbepalingen waarop zij zich beroept. Verder moet

worden gesteld dat verweerder wel degelijk heeft verwezen naar de “wet van 15.12.80” en de bepalingen van *“het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”*, zodat haar bewering dat er geen verwijzing is naar de toegepaste wet feitelijke grondslag mist. Blijkens het neergelegde verzoekschrift heeft de wijze waarop verweerder naar de toepasselijke wetgeving verwees haar ook geenszins verhindert om te begrijpen dat toepassing werd gemaakt van de bepalingen van *“de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”*

Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt zonder meer dat de inhoud ervan verzoekster in staat stelt te begrijpen om welke redenen verweerder deze beslissingen heeft genomen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze stelt verzoekster in staat om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt daarenboven dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat verweerder de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft miskend.

2.2.2. Daarnaast moet worden opgemerkt dat het feit dat in een bestuurlijke beslissing niet de volledige titel van de toegepaste wetsbepalingen is opgenomen geenszins leidt tot de conclusie dat deze beslissing is genomen op basis van foutieve en onvolledige gegevens of niet deugdelijk werd voorbereid en verzoekster derhalve niet kan worden gevolgd in haar stelling dat in casu het materieel motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden doordat verweerder slechts melding maakte van de datum van de door hem toegepaste wet en niet de volledige titel van deze wet weergaf. Een schending van enig ander beginsel van behoorlijk bestuur blijkt evenmin.

2.2.3. Verweerder heeft ook het artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° iuncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet geschonden door erop te wijzen dat verzoekster om als *“ten laste”* te kunnen worden beschouwd een afhankelijkheidsrelatie dient aan te tonen tussen haarzelf en de referentiepersoon in haar land van herkomst. Door aldus te oordelen heeft verweerder immers een interpretatie gegeven aan het begrip *“ten laste”* die in overeenstemming is met deze die aan dit begrip wordt gegeven door het Hof van Justitie van de Europese Unie dat aangaf dat *“[d]e situatie van afhankelijkheid moet [...] bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”* (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman; zie ook: RvS 12 november 2013, nr. 225.447). Het loutere feit dat een vreemdeling in illegaal verblijf onderdak krijgt van een familielid en in België, gelet op het illegaal verblijf, geen inkomsten uit een tewerkstelling kan verwerven, houdt niet in dat vaststaat dat deze vreemdeling voorheen in zijn land van herkomst ten laste was van dit familielid en dat hij een recht op verblijf kan laten gelden met toepassing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° iuncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Gezien voorgaande vaststellingen kan verzoekster niet worden gevolgd waar zij stelt dat verweerder door de interpretatie die hij heeft gegeven aan het begrip ten laste voorwaarden toevoegde aan de wet en een kennelijke appreciatiefout maakte of het vertrouwensbeginsel, het fair play beginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel miskende.

2.2.4. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten moet worden geduïd dat uit de bewoordingen van dit artikel blijkt dat het niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoekster kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen, beroepen.

De hoorplicht vormt evenwel een beginsel van behoorlijk bestuur en dient derhalve door verweerder als dusdanig wel in aanmerking te worden genomen.

In casu kan verzoekster evenwel niet voorhouden dat zij niet de kans kreeg om haar situatie nader toe te lichten aan verweerder of dat haar niet de kans werd gegeven om inlichtingen of stukken die door

haar als nuttig werden beschouwd aan verweerder mee te delen alvorens deze overging tot het nemen van de bestreden beslissingen. Er werd haar immers de mogelijkheid geboden om alle nuttige stukken en toelichtingen mee te delen in het raam van haar aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

De verwijzingen naar arresten die werden gevelde in zaken waarbij verweerder een beslissing nam die geen antwoord vormde op een vraag van een vreemdeling – de beslissing die een einde stelt aan een recht op verblijf van meer dan drie maanden – is niet nuttig aangezien het niet om een vergelijkbare situatie gaat.

Het vervullen van de hoorplicht heeft daarenboven maar zin voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Verzoekster maakt evenwel niet aannemelijk dat zij informatie kon verstrekken die verweerder onbekend was en die hem er kon van weerhouden de bestreden beslissingen te nemen. Zij verwijst naar het gegeven dat zij samenwoont met haar moeder en dat deze bepaalde kosten draagt, doch deze inlichtingen verstrekte zij reeds aan verweerder en waren hem dus niet onbekend.

Een schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten en van het hoorrecht op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

2.2.5. Aangezien verzoekster, in het derde onderdeel van haar middel, niet aantoonde dat het bestuur door oneerlijke middelen, zoals het achterhouden van gegevens, door vertragingen of door overdreven spoed, de verkrijging van een recht zou hebben bemoeilijkt kan tevens geen schending van het fair play beginsel worden vastgesteld.

2.2.6. Het artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet, waarnaar verzoekster in het vierde onderdeel van haar middel verwijst, luidt als volgt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

Uit voormelde bepaling – die op zich niet voorziet in enige sanctie indien niet binnen de zes maanden een standpunt wordt ingenomen omtrent een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie – kan niet worden afgeleid dat verweerder zou verplicht zijn een verblijfsrecht van meer dan drie maanden toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie die niet aantoonde zich in de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bedoelde situatie te bevinden. Een recht op verblijf van meer dan drie maanden dient binnen voormelde termijn slechts te worden erkend indien blijkt dat aan de door de wetgever voorziene voorwaarden is voldaan en in casu heeft verweerder vastgesteld dat verzoekster aan de hand van de door haar aangebrachte stukken niet het bewijs leverde dat zij en haar dochter voldoen aan de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden. Zo er geen recht op verblijf bestaat kan het niet worden erkend.

Daarnaast moet worden gesteld dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken – meer specifiek de door verzoekster ondertekende bijlagen 19ter – blijkt dat verzoekster voor zichzelf en haar minderjarige dochter op 1 december 2014 een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende en de bestreden beslissingen derhalve binnen de zes maanden na de verblijfsaanvraag werden genomen.

In de mate dat verzoekster verwijst naar een schrijven dat door haar moeder werd opgesteld en dat gedateerd is op 31 oktober 2014 moet worden gesteld dat niet blijkt wanneer dit schrijven aan de administratieve diensten van de gemeente Huldenberg werd overgemaakt, zodat niet kan worden vastgesteld dat de verblijfsaanvraag van verzoekster en haar dochter voor 1 december 2014 werd ingediend. Bovendien moet worden opgemerkt dat ook nergens blijkt dat verzoeksters moeder gemachtigd was om in de plaats van haar dochter en kleindochter een verblijfsaanvraag in te dienen.

Het gegeven dat verweerder niet inging op de vraag van verzoeksters raadsman om een kopie van het administratief dossier over te maken doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Er dient daarnaast te worden opgemerkt dat verzoeksters beschouwingen omtrent de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 4 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur (hierna: de wet van 11 april 1994) niet nuttig zijn, daar het gegeven dat verweerder onterecht zou hebben nagelaten in te gaan op de vraag van verzoeksters raadsman om, nadat de bestreden beslissingen waren genomen, een afschrift van het administratief dossier over te maken geen aanleiding kunnen geven tot het besluit dat de bestreden beslissingen zelf door enige onwettigheid zijn aangetast.

Een schending van artikel 42 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.7. In een vijfde onderdeel van haar middel zet verzoekster uiteen dat haar dochter minderjarig is en dat verweerder haar dochter het recht op verblijf van meer dan drie maanden weigert omdat deze niet ten laste is van de Belgische referentiepersoon, terwijl deze vereiste niet wordt gesteld voor minderjarigen.

Er dient evenwel te worden gesteld dat verweerder de aanvraag van verzoeksters dochter tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie niet heeft afgewezen omdat deze niet ten laste is van haar grootmoeder, doch wel op basis van de overweging dat verzoekster het recht op verblijf werd geweigerd en het in het belang is van het kind om bij de moeder te blijven. Verzoeksters betoog mist bijgevolg feitelijke grondslag.

Bovendien moet ook worden aangegeven dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Het staat niet ter discussie dat verzoeksters dochter haar Belgische grootmoeder wenst te vervoegen en het is evenmin betwist dat deze grootmoeder *“het recht van bewaring”* ten aanzien van verzoeksters dochter niet heeft. Verzoekster kan dan ook niet voorhouden dat het louter feit dat haar dochter minderjarig is verweerder er toe had dienen te brengen, om op basis van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° iuncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, een recht op verblijf ten aanzien van dit kind in functie van haar in België verblijvende Belgische grootmoeder te erkennen.

Verzoeksters toelichting, in het vierde onderdeel van haar middel, – die uitgaat van een incorrect uitgangspunt – laat de Raad niet toe te concluderen dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° iuncto artikel 40ter en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel, het fair play beginsel of het vertrouwensbeginsel werden geschonden.

2.2.8. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet worden opgemerkt dat verzoekster, die eenendertig jaar oud is, voor haar komst naar België met haar toenmalige partner in de Verenigde Staten leefde, terwijl haar moeder in België verbleef. Er blijkt derhalve niet dat de relatie tussen verzoekster en haar moeder dusdanig hecht is dat deze onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. Verzoekster toont ook niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben met haar moeder en haar kind en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst of elders. De Raad neemt hierbij onder meer in aanmerking dat verzoeksters moeder ook in Ecuador is geboren en opgroeide en dus vertrouwd moet zijn met een leven in dat land en dat verzoeksters in België geboren dochter nog zeer jong is en zich dus nog gemakkelijk kan aanpassen aan een nieuwe leefomgeving (cf. EHRM 12 juli 2012, nr. 54.131/10, Bajsultanov/Oostenrijk). Nergens wordt ook aangetoond dat verzoekster en haar moeder hun relatie niet verder kunnen onderhouden door gebruik te maken van de moderne communicatietechnieken of door elkaar regelmatig op te

zoeken. Ook blijkt niet dat het feit dat verzoeksters moeder nog twee meerderjarige kinderen heeft en een minderjarige kleinzoon een belemmering zou vormen om haar dochter in het buitenland te vervoegen of om vanuit België haar relatie met haar dochter verder te onderhouden. Zij bewijst ook niet dat haar moeder de andere minderjarige verwanten waarnaar zij verwijst, zo nodig, niet financieel en moreel zou kunnen ondersteunen zonder in hetzelfde land als deze personen verblijven. Tevens moet worden benadrukt dat uit artikel 8 van het EVRM hoe dan ook geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming of gezinshereniging op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoekster kan in casu ook niet dienstig verwijzen naar het gegeven dat zij reeds enige tijd in België verblijft, gelet op het feit dat zij illegaal in het Rijk verbleef en verweerder haar in het verleden reeds een bevel om het grondgebied te verlaten betekende. Zij vermocht derhalve niet te veronderstellen dat zij en haar dochter hun gezinsleven in België zouden kunnen ontwikkelen (cf. EHRM 17 januari 2014, nr. 41738/10, Paposhvili/België). Het feit dat verzoekster verweerder nu confronteert met het voldongen feit dat zij een aantal jaar illegaal in het Rijk verbleef en in deze periode werd opgevangen door haar moeder impliceert ook niet dat verweerder als gevolg hiervan verplicht is om verzoekster en haar dochter, ingevolge de bepalingen van artikel 8 van het EVRM, tot een verblijf in het Rijk toe te laten (cf. EHRM 30 juni 2015, nr.39.350/13, A.S./Zwitserland). Er blijkt derhalve niet dat de bestreden beslissingen een niet toegelaten inmenging in het privé-, gezins- of familielevens van verzoekster en haar dochter vormen of dat er op verweerder een, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om hen tot een verblijf in het Rijk toe te laten.

Artikel 8 van het EVRM zelf legt voorts geen motiveringsverplichting op aan verweerder en deze verdragsbepaling voorziet ook niet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

2.2.9. Een schending van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten dat in eenzelfde bescherming voorziet als artikel 8 van het EVRM wordt evenmin aangetoond.

2.2.10. Gelet op voorgaande vaststellingen kan verzoekster ook niet worden gevolgd in haar standpunt dat verweerder het proportionaliteitsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden of dat een kennelijke appreciatiefout werd gemaakt.

2.2.11. Daar verweerder alvorens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugbrenging te nemen heeft onderzocht of verzoekster een recht op gezinshereniging met haar moeder kon laten gelden en hierbij de talrijke stukken die verzoekster in dit verband overmaakte onderzocht kan zij niet stellen dat verweerder geen aandacht had voor haar gezins- en familielevens. Verweerder gaf ook aan van oordeel te zijn dat het in het belang van het minderjarige kind van verzoekster is om de administratieve situatie van verzoekster te volgen. Verweerder heeft dus ook het hoger belang van verzoeksters kind in aanmerking genomen. Het is tevens voor ieder normaal redelijk denkend mens evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het in het hoger belang is van een kind om niet te worden gescheiden van een ouder. Verzoekster zet uiteen dat zij meent dat verweerder meer belang had dienen te hechten aan het gegeven dat haar dochter in België werd geboren en heden als illegale vreemdeling geholpen wordt door de Belgische grootmoeder. Er wordt echter niet aangetoond dat verzoekster niet zelf in staat zou zijn om in een land waar zij legaal kan verblijven in een inkomen te voorzien dat volstaat om haarzelf en haar dochter te onderhouden en dat de banden van verzoeksters kind dusdanig zijn dat dit kind in België zou moeten verblijven terwijl haar moeder – die niet over een verblijfsrecht in het Rijk beschikt – elders verblijft en verweerder dus een incorrecte belangenafweging doorvoerde.

Daarnaast blijkt niet dat verzoekster of haar minderjarige dochter enig medisch probleem hebben dat verweerder over het hoofd zou hebben gezien.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

2.2.12. Met de uiteenzetting die verzoekster doet omtrent de relatie die zij en haar dochter hebben met haar Belgische moeder toont zij niet aan dat verweerder de formele motiveringplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991,

heeft geschonden. De formele motiveringsplicht noopt verweerder er namelijk enkel toe om uiteen te zetten waarom hij een bepaalde beslissing heeft genomen en niet om al de overwegingen te vermelden die hem er toe brachten te besluiten dat er geen redenen waren om deze beslissing niet te nemen.

2.2.13. In zoverre verzoekster in het achtste onderdeel van haar middel stelt dat haar rechten van verdediging in het gedrang kwamen omdat zij een verzoekschrift diende op te stellen zonder kennis te kunnen nemen van het administratief dossier en zij verwijst naar de bepalingen van artikel 4 van de wet van 11 april 1994, van artikel 41.2.b) van het Handvest van de grondrechten, van het fair play beginsel en van de artikelen 6 en 13 van het EVRM moet worden herhaald dat zij met dit betoog niet aantoont dat de bestreden beslissingen zelf niet rechtsgeldig tot stand kwamen of met enige onregelmatigheid die tot de vernietiging van deze beslissingen kan leiden zijn behept en haar betoog dus niet dienstig is.

Ten overvloede moet worden gesteld dat de bestreden beslissingen werden genomen op basis van de door verzoekster aangebrachte inlichtingen en zij dus niet kan stellen onwetend te zijn van de gegevens waarop verweerder zich baseerde en dat verzoekster de mogelijkheid had om het administratief dossier in te kijken op de griffie en eventuele bemerkingen die zij nog had ter zitting kenbaar te maken.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK